

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Nógrád Megyei Bíróság *P. P-né (....) felperesnek* - Dr. Tarcsi Csaba jogtanácsos által képviselt *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága* (3530 Miskolc, Kandia u. 12-14.) *alperes* ellen *adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata* iránt indított perében - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 4071741778 iktatószámú határozatát a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nógrád Megyei Adóigazgatósága 3203189598 iktatószámú határozatára kiterjedően,
h a t á l y o n k í v ü l h e l y e z i .

A perben feljegyzett 36.000. (Harminchatezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a M., Fő u. 16. szám alatti vegyes kiskereskedelmi üzletet működtette egyéni vállalkozóként.

Az üzletben 2010. október 25. napján elvégzett adóellenőrzés egy fő be nem jelentett alkalmazott foglalkoztatását állapította meg, ezért az APEH Észak-magyarországi Regionális Főigazgatóság Nógrád Megyei Igazgatósága a 2010. december 20. napján kelt 3202425420 iktatószámú határozatával a felperest 300.000.- forint mulasztási bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg elrendelte a felperesi üzlet 12 nyitvatartási napra történő lezárását.

A határozattal egyidejűleg az adóhatóság tájékoztatta a felperest arról is, hogy az üzlet bezárással 2011. március 17. napján 11,00 órától 2011. március 31. napjának 11,00 órájáig fog sor kerülni.

A felperes azonban 2011. február 18. napjával az egyéni vállalkozói tevékenységét megszüntette, ezt megelőzően 2011. február 3. napjával az üzlethelyiséget az egyéni vállalkozó édesanyjának adta át.

Mindezek következtében az elsőfokú adóhatóság az üzletbezárást 2011. március 17. napján foganatosítani nem tudta.

Emiatt a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nógrád Megyei Adóigazgatósága a 2011. április 14. napján kelt 3203189598 iktatószámú határozatával a felperest az üzletbezárás foganatosításának meghiúsítása miatt 600.000.- forint összegű mulasztási bírság megfizetésére kötelezte.

Ezt a határozatot az alperes a 2011. június 9. napján kelt 4071741778 iktatószámú határozatával helybenhagyta.

Döntés indokolása szerint az üzletbezárás foganatosítását alapvetően a felperes hiúsította meg azzal, hogy az üzlethelyiség bérleti jogviszonyát az édesanyja részére átadta, ennek a döntésnek a gazdasági indokát semmiféle tényszerű okkal alátámasztani nem tudta. Így a felperesnek ez a tevékenysége és az üzletbezárás meghiúsítása között okozati összefüggés áll fenn, amely miatt az üzletbezárás meghiúsítása a felperesnek felróható, így vele szemben a bíróság az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 172. § (1) bekezdés l.) pontja, (9) és (21) bekezdése alapján jogszerű.

A keresetlevelével a felperes ezeknek a határozatoknak a hatályon kívül helyezését kérte. Jogsabálysértésként hivatkozott arra, hogy nincs olyan rendelkezés, amely kizárná azt a lehetőséget, hogy az egyéni vállalkozó a vállalkozási tevékenységét megszüntesse, akár annak ismeretében, hogy vele szemben jogerősen már üzletbezárási intézkedést hoztak.

Nincs tehát olyan előírás, amely arra kötelezné az egyéni vállalkozót, hogy köteles legyen az üzletbezárást megvárni és csak annak eltelte után szüntethetné meg az egyéni vállalkozását, zárhatná be saját elhatározásából az üzletét.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Változatlan álláspontja szerint a felperes az üzletbezárás meghiúsítását nem birtokában nem lévő telephely tekintetében követte el, hanem meghiúsítás időpontjában, az üzlethelyiségnek még birtokában volt.

A felperes megsértette továbbá az Art. 1. § (5) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettségét is.

A felperes a keresetlevelében nem kérte, hogy a bíróság azt tárgyaláson bírálja el. Ilyen nyilatkozatot az ellenkérelmében az alperes sem terjesztett elő, ezért a bíróság a pert a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 338. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes a kereseti kérelmét az alábbiak miatt találta megalapozottnak.

Az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontja alapján a magánszemély adózó 200.000.- forintig terjedő mulasztási bírsággal sújtható, ha az üzletbezárást a megjelenési kötelezettség elmulasztásával, az együttműködési kötelezettség megsértésével vagy más módon akadályozza. Az Art. 172. § (9) bekezdése erre az esetre mulasztási bírság felső határát az üzletlezárás határozatban meghatározott napjainak száma, illetve az adózóra egyébként vonatkozó törvényben rögzített legmagasabb értékének a szorzatával állapítja meg.

Ezekből a törvényi rendelkezésekből következően, elsődlegesen az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontjában foglalt rendelkezések megvizsgálása szükséges ahhoz, hogy a felperesi adózóval szemben az üzletlezárás akadályozása megállapítható legyen. Hiszen ez a törvényi rendelkezés szabályozza azokat a feltételeket, amelyeknek a megvalósulása esetén az üzletlezárás meghiúsítása miatt mulasztási bírság kiszabható. Az Art. 172. § (9) bekezdése kizárólag már a mulasztási bírság felső határára vonatkozóan ad rendelkezést.

Az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontjában foglaltakból következően az üzletlezárás akadályozás csak meglévő üzlet esetében valósulhat meg. Akinek az üzletbezárás időpontjában már üzlete nincs, az az

üzletbezárást sem hiúsíthatja meg. Annak az üzletnek a lezárását nem lehet a megjelenési kötelezettség elmulasztásával, az együttműködési kötelezettség megsértésével vagy más módon **akadályozni**, amely üzlet ténylegesen nem létezik. A nem létező üzlet lezárása ugyanis fogalmilag kizárt.

Az tehát, hogy a felperesi adózó az üzletbezárás tervezett időpontja előtt az egyéni vállalkozói tevékenységét megszünteti és még ezt megelőzően az üzlet üzemeltetési jogát másnak átadja, jogszabállyal, így az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontjában vagy (9) bekezdésébe foglalt rendelkezésekkel sem korlátozott jogosultság.

Nem következik ezekből a törvényi rendelkezésekből az, hogy az adózónak az adóhatósági üzletbezárás tervezett időpontját mindenképpen meg kellene várnia és eddig az időpontig az egyéni vállalkozói tevékenysége megszüntetését ne kezdeményezhetné.

Tehát, ha az adózó az adóhatóság által elrendelt 12 napi üzletbezárás helyett végleg bezárja az üzletét, akkor ez az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontja és (9) bekezdése alapján nem járhat azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt neki további mulasztási bírság megfizetési kötelezettsége keletkezne.

Az adóhatósági határozatok indokolása és az alperesnek a felperesi keresetre adott írásbeli nyilatkozata is hivatkozik a felperes felróható magatartására azzal összefüggésben, hogy a 2011. március 17. napjára tervezett üzletbezárást megelőzően a felperes a vállalkozói tevékenységét megszüntette és az üzlethelyiség bérleti jogát az édesanyja részére adta át.

Azzal azonban már adós marad az adóhatóság, hogy kifejtse miért tekinthető felróható magatartásnak a felperesnek az az intézkedése, hogy az üzletbezárást megelőzően az egyéni vállalkozói tevékenységét megszüntette, az üzlete bérleti jogát másra átruházta.

A polgári jogból ismert felróható magatartás fogalma ugyanis egy jogosultság rendellenes gyakorlását feltételezi. Nincs azonban olyan jogszabályi rendelkezés, amely az üzletbezárás jogerős határozatban történő megállapítását követően az egyéni vállalkozónak megtiltaná azt, hogy az üzletbezárás tényleges foganatosítása előtt az egyéni vállalkozói tevékenységét megszüntesse, ennek következtében az üzlete is megszűnjön. Ez a magatartás az egyéni vállalkozónak nem rendeltetésellenes joggyakorlását jelenti, hanem azt, hogy - akár az üzletbezárás ismeretében, annak bevárását megelőzően - az egyéni vállalkozói tevékenységét, így az üzlet működését is saját elhatározásából szüntesse meg. A jogalkotó által elérni kívánt cél így is megvalósul, az üzlet bezár.

A fentiekből következően a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az Art. 172. § (1) bekezdés l.) pontja alapján a felperessel szemben az üzletbezárás akadályozása miatt mulasztási bírság azért nem szabható ki, mert az üzletbezárás 2011. március 17-i tervezett időpontjában a felperes lezárható üzlettel már nem rendelkezett.

A fentiek szerint jogszabálysértő közigazgatási határozatokat ezért a bíróság az Art. 143. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

A perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a.) pontja és 62. § (1) bekezdés h.) pontja alapján 36.000.- forint kereseti illeték került feljegyzésre. Ezt a feljegyzett kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. §-a alapján az állam viseli az alperes személyes illetékmentessége következtében.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultság kizárása a Pp. 340. § (1) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2011. július 27.

Dr. Takács László sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó